

[Clausager.]

„Hvad der hidtil er gjort for Landbruget, har kun været midlertidige Foranstaltninger til Afbødelse af Krisens Virkninger, men nu maa Tiden være inde til i nogen Grad at holde op dermed og gaa over til en fastere Plan, saa ogsaa den middeldygtige Landmand kan komme til at sidde trygt paa den danske Jord“.

Han siger siden: „Under de Forhold, som vi har, kan vi ikke fortsætte paa samme Maade“, og han ender med at sige: „Jeg mener, man maa konsolidere hele Landbrugets Stilling.“ Det er andre Toner! Jeg haaber, jeg har gengivet dem rigtigt, taget efter hans eget Blad, „Holbæk Amts Venstreblad“ for 30. Marts 1937. Det maa nok passe. Den Tale, som det ærede Medlem N. P. Andreasen har ført, falder ikke i Traad med Statsministerens, at nu maa det høre op — nu skal vi rigtig for Alvor til at tage fat, siger Formanden for Husmandsforeningerne.

Men hvad vil Regeringen gøre for at udjævne den dybe Kløft, der er Skyld i det Lovforslag, vi her behandler, og som er den egentlige Aarsag til, at det er nødvendigt at kræve saa store Skattebeløb for at dække de Smaaavgifter, der paa forskellig Vis tilsammen bliver ikke saa lidt? Hvad vil man gøre for at udjævne denne Kløft i dansk Erhvervsliv? For jeg maa gaa ud fra, man fra Regeringens Side kan se, den er der, og jeg maa gaa ud fra, man er klar over, at det ikke kan blive ved at gaa i Længden. De 24 Mill. Kr., der ønskes udskevet, kan jo nok gøre godt hist og her, hvor de falder, det skal jeg aldrig benægte; men de kan ikke bøde paa hele Landbrugs-erhvervets truede Stilling, der er den alvorligste Fare for hele Samfundet og er den dybereliggende Aarsag til, at Arbejdsløsheden ikke effektivt kan bekæmpes. Jeg ved ikke, hvordan man vil bære sig ad, men der var Grund til paa en eller anden Maade at flytte godt og vel 100 Mill. Kr. indtægtsmæssigt set over til Landbruget fra de andre Erhverv her i Landet, maaske endda snarere halvandet Hundrede Millioner, det kan man sikkert ikke komme uden om, naar man vil gøre den erhvervsmæssige Stilling op. Det vil være ret og billigt, og det er sikkert ogsaa nødvendigt inden alt for lang Tid for at afværge det økonomiske Sammenbrud, som selveste Statsministeren nu virkelig har faaet Øje paa som staaende derude i Horisonten — det var vist i Horsens, han talte om det for nylig. Aktiekurserne stiger og stiger stærkt, Udbyttet er højt og stiger

ogsaa, Varepriserne stiger, og derfor stiger nu ogsaa Lønningerne, og derfor stiger igen Varepriserne. Og samtidig er Landets vigtigste Eksportartikel, Smørret, i de sidste to Uger faldet 14 plus 12 Øre, i alt 26 Øre, og er nu nede paa en Pris, der ikke i sig selv betinger Løn til Producenterne. Man kan sige, hvad man vil, man kan se paa det, hvordan man vil, det er en alvorlig Sag for hele Samfundet, at der er blevet denne Kløft og dette Misforhold inden for dansk Erhvervsliv, og derfor er mit Spørgsmaal: Er Regeringen tilfreds med dette her, eller hvad vil den? Har den mere at foreslaa? Nu kan den jo! Den er længe af sine Partifæller blevet kaldt for en handlekraftig Regering, nu er den det jo da, hvis den ellers duer noget, nu har den uindskrænket Magt og hindres ikke længere af en ond Opposition i at gøre det rette for Land og Folk.

Jeg kan ikke se andet, end at ved Behandlingen af et saadant Skatteforslag til Dækning af nogle foreløbige og midlertidige og spredte Foranstaltninger er det rimeligt at rejse det Spørgsmaal i fuldstændig Alvor: Hvad vil Regeringen gøre ved denne frygtelige Tilstand paa Erhvervslivets Omraade, som vi fremdeles har her i Landet?

Om selve Lovforslaget skal jeg ikke sige saa grumme meget, af den Grund ogsaa, at det i Hovedsagen, i alt Fald hvad Princippet angaar, er det samme som det, der blev forelagt i Fjor, og jeg skal heller ikke sige meget af den Grund, at vi jo egentlig ikke er blevet spurgt ret meget om, hvad vi mente og ønskede med Hensyn til de Lovforslag, der ligger til Grund. Ja, man hørte paa os, men til sidst gennemførte man det, man vilde, og det vil vel gaa noget lignende her, naar vi skal tale om Dækningslovsforslaget. Man vil nok snakke pænt med os, men man bryder sig ikke om, hvad vi siger til det; man gør, hvad man vil, og man kan ogsaa gøre det nu, da man har Magten, men saa maa det ogsaa ske paa Regeringens hele og fulde Ansvar.

Jeg vil sige om Merindkomstskatten, at jeg er ikke saa sikker, som den socialdemokratiske Ordfører var det, paa, at de tre valgte Aar som Udgangspunkt er de rigtige. Naar man tager et Aar og maaske to med, der er afgjorte Krisesaar, i hvilke vi har haft Valutacentralens Importbegrænsning i fuldt Maal, er jeg ikke saa sikker paa, at de kommer til at give det rigtige Billede. Jeg er tilbøjelig til at tro, at Merindkomstskatten, saaledes som den nu foreslaas, ikke vil give saa meget, som mange tror. Den er selvfølgelig heller ikke saa let at